ఆమాట కనకానికి తెలియకపోలేదు —

నిజం దాగదు. బయటపడితీరుతుంది. ఐతే మరి తను ఇప్పు డేం చెయ్యాలె ? ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం ఆలోచించలేక బాధ పడసాగింది కనకం.

ఈ పరిస్థితుల్లో మరొకతె అయితే ఏం చేసి ఉండేదో కాని ఆమెకుమాత్రం ఏ ఉపాయమూ తోచ లేదు. వ్యవహారం ఇంతదాకా వచ్చిన తరువాత తనుఇప్పుడు ఏంచేసినా చిక్కే ; ఏం చెయ్యకపోయినా చిక్కే !

ఇది ఇంకొకరిని సలహా అడిగే విషయమైనా కాదు మరి. ఉన్న దంతా చెప్పేస్తే తనను ఎవ్వరూ క్షమించరు. కొంత మార్పుచేసి తనమీద ఏమీ నింద మోపటానికి వీలులేకుండా చెబితే నవ్వుతారు. ఏది దారి ?

మొదట్లోనే — మొట్టమొదట్లోనే — తను ఒకవిధంగా ప్రవర్తించిఉంటే తనకీ సమస్య తప్పిఉండేది అని అనటానికి కూడాలేదు ఖర్మం !

ఇదీ జరిగినసంగతి. పదిహేనురోజుల కిందట వేశవిశలవులకు ఇంటివారబ్బాయి ప్రకాశం పట్టణంనించి వచ్చాడు. అతను నాలుగురోజులకు వస్తా డనంగా అతని భార్యా సౌభాగ్యం పుట్టింటినుంచొచ్చింది.

కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

విశాలమైన కళ్ళూ, తళతళ మెరిసే చెక్కిళ్ళూ, అందమైన కోలమొహమూ, మహా నాజూకైన నడకా – సౌభాగ్యం మంచి అందగత్తె. ఆ పిల్లకూ తనకూ మంచి స్నేహ మయింది, ఒకరి నొకరు చూసుకున్న క్షణంనించీ.

సౌభాగ్యం భర్తకోసం ఆదుర్దాగా ఎదురుచూస్తున్నట్టు తనకు సులభంగా తెలిసిపోయింది. తా మెంత అన్యోన్యంగా ఉండేదీ సౌభాగ్యం తనతో దాచకుండా చెప్పేసింది. తనూ, తన భర్తా కలిసి తీయించుకున్న ఫోటోలు నాలుగు చూపించింది తనకు. ఫోటోలోనే ప్రకాశం ఎంతో అందమైనవాడుగా కనిపించాడు. కాని చూడవలసింది అతని ఫోటోను కాదు – అతన్నే. అతనిదగ్గిర రాజు – చక్రవర్తుల కుండదగిన కళ ఉంది. అతని మాటల్లోకూడా అంతదర్జా ఉంది. అతనిచూపుకూడా భయం ఎరగని సూటి అయిన చూపు. కాని అందులో కాఠిన్యం లేదు. చూపే ఇంత చేసింది.

వచ్చిననాడే ప్రకాశం తను బావిదగ్గర చెంబులు తోలుస్తుండగా స్నానం చెయ్యటానికి వచ్చి తనవంక ఆచూపు చూశాడు. వెంటనే తనకు మతిపోయినట్టయింది. అతనికళ్ళు పలకరించగలవు – అదేం చిత్రమో ! – తనను పలకరించినై, ఎంతో సహజంగా, తప్పుచేస్తున్న భీతే లేకుండా !

ఆ తరవాత ప్రకాశం తనవంక అట్లాగే చూస్తూవచ్చాడు. తన కేమనుకోవటానికి తోచలేదు. సౌభాగ్యంవంటి భార్యను పెట్టుకొని అతను తనను చూడగానే మోహించా డనుకోవటం కష్టమైంది. అతను భార్యకన్న తనను ఎక్కువగా భావించటం అసాధారణ మైనప్పటికీ అసంభవం మాత్రం కాదు. ఐనా దీని అంతేమిటో కనుక్కోవా లనే తెగులు తనకు పుట్టింది – దాచటం దేనికీ ?

ఆ తరవాత తను అవకాశం దొరికి నపుడల్లా – మూడోవాడికి తెలియకుండా – అతనివంక తదేకదృష్టిగా చూడటం మొదలుపెట్టింది. ఈ పని చెయ్యటానికి తను లేని అవకాశాలుకూడా కలిపించుకో సాగింది. ఎవరైనా తన మనస్సు పగల గోసి చూసి తప్పుపడతా రని ఒకచెంప భయంగానే ఉండేది. కాని తను కొంత సాహసించింది. ఆ సాహసంవల్ల తన కేదో తృప్తికూడా కలిగేది.

ఇట్లా రెండురోజులు గడచినతరువాత ప్రకాశం కళ్ళలోకి తనవంక చూస్తున్నప్పుడు ఒక విచిత్రమైన మార్పు – ఒకవిధమైన స్వతంత్రభావంతోకూడిన చిరునవ్వు – రాసాగింది. అప్పటినించీ తనకూ అతనికీ ఏదో ఆహ్లాదకరమైన బాంధవ్యం – బంధం – ఏర్పడ్డట్టు అనిపించింది తనకు. ఈ బంధం తనకూ అతనికీ తప్ప మరొకరికి అర్థంకావటం కష్టం. ఇంతమాత్రం చేత తన పాతివ్రత్యానికి కలిగే ఆటంకం

కూడా ఏమీ లేదు. కనుక తన అంతరాత్మ తన నేమీ బాధించలేదు.

కాని ఆ రాత్రి చీకట్లో తను భోంచేసి చెయ్యి కడుక్కుని వస్తుండగా ప్రకాశం తనను వెనకనించివచ్చి ఆలింగనం చేసుకుని మెడమీద ముద్దుపెట్టుకుని ఏమీ జరగనట్టు నిశ్చింతగా వెళ్ళిపోయినందుకు తనా బాధ్యురాలు ? ఇందువల్ల తనకు ఏమాత్రమైనా సుఖం కలిగినా అది తన తప్పుకాదు. తనను తన భర్త అంత ప్రేమగా పరామర్శించి ఎంతకాలమైందో: ప్రకాశం ఆ పని చెయ్యకపోతే బాగుండేదని తను అనుకోకపోలేదు; అందువల్ల కలిగిన సుఖాన్ని తను హృదయంలో దాచిపెట్టి ఆరాధించలేదు. చేసుకున్నవారికి చేసుకున్నంతా ! తనకు ఇటువంటి అల్ప సుఖాలు తన భర్త ఇవ్వకపోతే లేకుండా జరుపుకుపోవాలనేకాని వీటికోసం దేశం మీదున్న మగవాళ్ళందరిమీదా పట్టమేనా?

పుణ్యాపాపాలసంగతి అట్లా ఉంచి ఎవరైనా చూస్తే ఎంత అప్రతిష్ఠ ? అతనికేం, మగవాడు. ఆక్షణాన తన భర్తగాని, అత్తగారుగాని, ఆడబిడ్డగాని, అవతలి భాగంలోనించి సౌభాగ్యంగాని, ప్రకాశం చెల్లెలుగాని, తండ్రిగాని — ఎవరుదొడ్లోకి వచ్చినా తనగతి ఏమైఉండును !

అతను అంత సాహసి ! నలుగురూ చూస్తూండగానే అతను భార్యను వీపుమీద తడతాడు. ఆ పిల్ల బుజాలమీద చేతులు పెట్టి వంగి ఆమె చెవిలో రహస్యం చెబుతాడు. ఆమె కూర్చున్న మంచంమీదే కూర్చుంటాడు. ఆ పనులే మరొకరు చేస్తుంటే లేకితన మనిపిస్తుంది. కాని అతను చేస్తే అనిపించదు — అతని తెలివితేట లెటువంటివో !

పరపురుషుణ్ణి స్పృశించాలనే యావ తనకు ఏకోశానా లేదు — స్వర్గసౌఖ్యం కోసమైనాసరే. తను పెద్ద పెద్ద పతివ్రతల జాబితాల్లో చేరుదామనికూడాలేదు. ప్రకాశంమీద తనకు మనస్సు పోక పోలేదు. పోయి ఏమిటి చేసేది ? అతనివల్ల సుఖించే యోగ్యత తనకుంటే ప్రకాశమే తనకు భర్త అయ్యేవాడు. అదే తన వేదాంతం. ఏదో వేదాంతం లేకపోతే ఈ ప్రపంచంలో ఎట్లు నెగ్గిరాగలంగనక!

అనుకోవటమేగాని వెనకనించివచ్చి పరపురుషుడు ఆలింగనం చేసుకున్న తరువాత ఈ దిక్కుమాలిన కలికాలంలో ఏ సీత అయితే ఏం చేస్తుంది ? అరుస్తుందా ? నలుగురూ వచ్చి ఏం జరిగిందని అడుగుతారు. జరిగిన సంగతి చెబితే మరుక్షణంనించీ ఆ మనిషిని కొంతవరకు చెడిపోయిన మనిషికిందే చూస్తుంది, లోకం: లేక "నన్ను అతను ముట్టుకోబోయినాడు" అని అంటే, కొంతమంది అయినా "అబ్బో ! ఏం విపరీతం మనిషిరా ! మగవాణ్ణి పక్కగానైనా వెళ్ళనివ్వదే ! ఎంత పతివ్రత !" అని హేళన చేస్తారు...ప్రకాశాన్ని అల్లరి చెయ్యాలని తనకు లేకపోవటం ఒక పాయింటు

''నా లెక్క తప్పంటారా చూడండి, అంతా చేర్చి పదీ. యాభయ్యిమూడు

కాదు!— అతన్ని అల్లరి చెయ్యదలచుకున్నా తనకు అవకాశం లేదు కనక.

ఆనాటినించీ ఈనాటివరకూ —ఈ పది పన్నెండు రోజుల్లోనూ — ప్రకాశం తన మీద ఏ డెనిమిది సార్లయినా చెయ్యి వేశాడు. రెండుసార్లు తనను గాఢంగా కౌగిలించుకుని ఆప్యాయంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అనేకసార్లు తనని 'కనకం' అని రహస్యంగా పలకరించాడు. ఆ పిలుపులో విద్యుత్ప్రసారం ఉంది.

అతను ఇటువంటి పని చేసినప్పుడల్లా తన జీవితం ఒక్కసారి వెలిగినట్లవుతుంది. ఈ వెలుగు మూలకంగా తన సంగతా జీవితం మరీ గాడాంధకారంలో ఉన్నదనిపిస్తోంది. తన కతను సుఖం కలిగించటం లేదనుకోడం అనవసరం — అసత్యం కూడానూ. అతనిమీద కోపం తెచ్చిపెట్టుకోవటంకూడా అనవసరమే —పైగా అసాధ్యం. తనని ఇంత ప్రమాదమైన స్థితిలోకి తెస్తున్నందుకు ఏమైనా కోపం కలిగిఉంటే, అది కాస్తా మొన్న అతను "కనకం, నే నెప్పుడో నీ కొంపతీస్తాను. నీ కాపరం చెడగొట్టతాను...నీ కోసం చెయ్యి చాచకుండా ఉండలేకపోతున్నాను. ఏం చెయ్యను?" అనగానే చప్పున చల్లారిపోయింది.

తప్పులోకూడా మంచితప్పూ, చెడు తప్పూ అంటూ ఉంటుందో ఏమో! ప్రకాశం ఏం చేసినా తన అంతరాత్మకు వెగటుగా ప్రవర్తించడు. ఆతను ఒక్క అసహ్యమైనమాట నోటివెంట అనలేదు; ఒక్క కౌగలింత — ఒక్కముద్దు —

ఇంతకంటె అధికంకోసం తనను నిర్బంధించలేదు. అతను ఏం చేసినా సరే "ఇవాళనించీ నాలో కలుషం ప్రవేశించింది. నేనిక చెడిపోయినవాళ్ళలోజతే!" అనిపించదు.

ఇవాళవరకూ తన అదృష్టం బాగుంది. కాని ఇట్లా ఇక ఎంతోకాలం వెళ్ళదు. వెళ్ళటం అసంభవం; ఎప్పుడో ఎవరో చూస్తారు. అసలు ఇంతకాలం ఇట్లాజరిగి ఉండటమే ఆశ్చర్యం. ఇదివరకే ఎవరైనా పసిపట్టి బయటపడకుండా సమయంకోసం కనిపెట్టుకున్నారేమో అని భయంగా ఉంది. తన ఆడబిడ్డ కాలాంతకురాలు! ఆవిడ మామూలుగా తనవంక చూస్తూంటేనే అంతరాత్మను పరీక్షిస్తున్నట్టుంటుంది: ఈ పదిపన్నెండురోజుల్నించీ ఆవిడకేసి చూట్టానికే తనకు దడగాఉంది!

తన కిప్పు డేదిదారి ? ఈ పద్మవ్యూహంలోనించి తను బయటపడటం ఎట్లా? ప్రకాశం మీద తన పంచప్రాణాలూ ఉన్నై. ఉంటే ఏం ? అంతగా అయితే అతనికోసం రహస్యంగా తపించవచ్చును. అందువల్ల ప్రమాదంలేదు. కాని ఇదంతా బయటపడిపోతే తనకు ప్రపంచమంతా తారుమారవుతుంది. అటు తన పుట్టింటివారికీ, ఇటు అత్తవారివైపువారికీ శాశ్వతమైన తలవంపూ. తనకు ఆత్మహత్యా తప్ప మరేమీలేదు. నిజం ఎట్లాగూ బయటపడుతుంది. బయటపడితీరుతుంది; ముమ్మాటికి నిజం!

కొద్దిపాటి జ్వరంగా ప్రారంభించిన ప్రకాశం వ్యాధి మందులకు ఎదురు తిరిగి అతన్ని మంచాన పడదోసి లంఖణాలు చేయిస్తున్నది. పైగా అతనిది కాస్త పైత్యశరీరమో ఏమోకాని అప్పుడప్పుడూ బిగ్గరగా కలవరించడమూ, సంధించినట్లు మాట్లాడటమూ కూడా ఉంటున్నది.

"ఇప్పటికి పదిలంఖణాలు. టైఫాయిడ్ జ్వరమే అయితే ఇంకా పదిరోజు లిట్లాగే వెళ్ళుతుంది; ఆ తరవాత మళ్ళీ ఒక నెలదాకా కోలుకోడు. అప్పటికి శలవులు దాదాపు అయిపోవస్తూఉంటై. ఇది నాకోసమే వచ్చిందేమో" అని కనకం లోలోపల సంతోషించింది. కనకం అంతరాత్మ ఈ విధమైన ఆలోచనలను తీవ్రంగా ఖండించింది. కాని అంతరాత్మను లక్ష్యంచేసి ఏ ఆడది నెగ్గుకు రాగలదు ? కనకం అంతరాత్మను గడ్డిపరకకింద తోసిపారేసింది. ఆమెకు ఒకటేచింత -- ప్రకాశానికి వచ్చిన జబ్బు టైఫాయిడ్ కాదేమోనని! డాక్టరు ఆ విషయం రూఢిగా చెప్పలేదు -- అసలాయన నోటివెంట మాటేరాదు. "రోగం ఏమిటండి" అని నిలదీసి అడిగితే "ఏదైనా మీకు ఒకటే. నాలో నమ్మకం లేకపోతే ఇంకో వైద్యుణ్ణి పెట్టుకోండి!" అని నిర్మొహమాటంగా అన్నాడు. పేరుపడ్డవాడు ఏమంటే చెల్లదు కనక!

ఒక నాడు సాయంకాలం సౌభాగ్యం

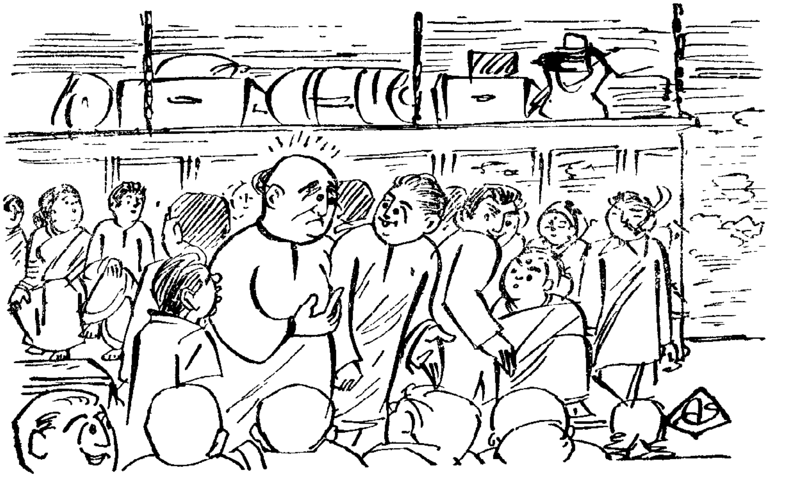

"అట్లా నెట్టుకొస్తావెం? నా నెత్తిన కూర్చో. లేకుంటే?"
"థాంక్స్, ఇక్కడే బావుంది, అక్కడైతే జారుతుంది."

కనకందగ్గిరికి కంటనీరు పెట్టుకుంటూ వచ్చి కూర్చుంది. ఎంత ప్రశ్నించినా కారణం చెప్పలేదు. కనకానికి జడవేస్తూ ఉండిన ఆడబిడ్డ "ఊరుకో! అమ్మాయి, ఇంతలో వచ్చిన ప్రమాదం ఏమీలేదులే."

"అది కాదండి, అక్కగారూ!... మగవాళ్ళ మనస్సు తెలుసుకోవడం ఎంత కష్టమండీ!" అన్నది సౌభాగ్యం.

కనకం ఆడబిడ్డ నవ్వి "ఆడవాళ్ళ విషయం మగవాళ్ళూ అట్లాగే అంటారు. దీనికి అంతేమిటి? ఇంతకూ ఇప్పుడు జరిగిందేమిటి?" అని అడిగింది.

సౌభాగ్యం కాస్త ఆపుకున్న దుఃఖాన్ని మళ్ళీ తెచ్చుకుంటూ "మావారు ఇవాళల్లా వాళ్ళ సరోజినిని గురించే కలవరిస్తున్నారు! నన్నుగురించి ఒక్కసారన్నా కలవరించలేదు. ఇన్నిరోజులూ" అన్నది

కనకమూ, ఆడబిడ్డా బిగ్గరగానవ్వారు.

"సరోజినెవరమ్మా?" అంది కనకం.

"వాళ్ళ మేనమామకూతురు. ఎప్పుడైనా వస్తుంది. వీరంటే చాలా ప్రేమ. ఏమి పరసలాడుతుం దనుకున్నారు. అందుకు నాకేమీ రోషంలేదు మగవాళ్లు మనవాళ్ళైతే పై ఆడవాళ్ళేం చెయ్య గలరు చెప్పండి! మావారి కావిడగారిమీద ఇంత మోజున్న దని నాకిదివరకు తెలియదు! పోనివ్వండి. ఎవరు చేసుకున్నంత వారికి!" దిగులుగా ఊరుకుంది సౌభాగ్యం.

ఆ పిల్ల వెళ్ళిపోయినతరవాత కాస్సేపటివరకూ కనకంగానీ, ఆడబిడగానీ ఈ విషయం ఏమీ ఒకరితో ఒకరనుకోలేదు.

కనకం హృదయం కాస్సేపు అసూయతో దహించుకుపోయింది ఈ సరోజిని ఎవతె? ప్రకాశం ఆ పిల్లను సందిలో కూడా కలవరించటానికి ఆమె అతనికి

ఏమి సౌఖ్యం ఇచ్చిఉంటుంది ? తనకు సౌభాగ్యంమీదలేనిఅసూయ సరోజినిమీద ఎందుకుండాలో కనకంనిర్ణయించుకోలేదు.

ఈ అసూయావస్థలో మరొక ఆలోచన వచ్చి కనకం హృదయాన్ని ఒక్క ఊపు ఊపి వదిలింది. ఈ సంధిలో ప్రకాశం ఆ సరోజినినికాక తన పేరే కలవరించి ఉండినటయితే ! ఎంత అల్లరి జరిగి ఉండేదో కనకం ఊహించనైనా లేకపోయింది. ఆమె కడుపు చల్లగా ఆ సరోజిని ఎవరోగాని తన మానం కాపాడింది. ఇంతకూ తన అదృష్టం బాగుంది. ఈసారికి నిజం బయటపడబోవటంలేదు!

కనకం అప్రయత్నంగా ఒక దీర్ఘమైన నిటూర్పు విడిచి, ఆడబిడతో "మనసులో ఉన్న మాట అల్లా, సోదిలో వచ్చినట్టు, కలవరింతలలో బయటపడుతుంది కామాలు !'' అన్నది.

కనకం ఆడబిడ్డ చప్పరించింది.

"ఆc. ఆపిల్ల చాదస్తం. నువ్వు రెండుమూడుసార్లు నిద్రలో ప్రకాశం పేరనటం నే విన్నాను ! దాని కేమిటి ?"

కనకం వెంటనే కొయ్యబారింది.

ఇంతకూ నిజం దాగనేలే దన్నమాట! కాని తన అదృష్టం బాగానే ఉంది ! కోపలిసింది అదీ !